

РЕШЕНИЕ

№ 8331

гр. София, 21.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело № 20221110144709 по описа за 2022 година

Предявен е иск от Г. Г. Г., ЕГН: *****, срещу, седалище и адрес на управление: гр. София, ..., по чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 5 000 лв., предявена като частичен иск от обща сума в размер на 15 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие от падане поради неравна настилка на стълби в парк „Княз Борисова градина“ в гр. София и непочистване на същите от паднали листа, ведно със законната лихва от 18.08.2022 г. до изплащане на вземането.

Ищцата твърди, че на 01.04.2022 г. в гр. София, разхождайки се в парк „Княз Борисова градина“, поради неравна настилка на стълбите до „Езерото с лилиите“ и непочистване на същите от паднали листа, се спънала и паднала на земята. В резултат от инцидента претърпяла травматични увреждания и неимуществени вреди, описани подробно в исковата молба. Сочи, че ответникът не е положил дължимата грижа на добър стопанин, както и че е пострадала вследствие на неупражнения контрол от страна на ответника по поддръжката на парка.

В срока за отговор ответникът оспорва предявения иск. Твърди, че не е пасивно материално легитимиран да отговаря по иска. Сочи, че от изложените в исковата молба твърдения не става ясно къде и как точно е настъпил инцидентът.

Съдът, като прецени събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Неоснователен е доводът на ответника, че не е материално легитимиран да отговаря по иска. Сам ответникът признава, че поддръжката на процесния парк „Княз-Борисовата градина“ (Борисовата градина) се осъществява от общинско предприятие „Паркове и градини“ към, тоест, че ответникът е принципал на същото предприятие, отговорно да поддържа парка и настилките в него в безопасно за гражданите състояние. Ответникът сочи, че с Решение на МС от 1988 г. паркът е обявен за резерват на градинското и парковото изкуство, както и че притежава статут на групов недвижима културна ценност съгласно § 10 от ПЗР на ЗКН, което според

съда с оглед сочения от ответника статут на парка на още по-голямо основание задължава ответникът да полага грижата на добрия стопанин при поддръжката на парка.

Бланкетно е оспорването на ответника относно материалната му легитимация по спора. Парк „Княз-Борисова градина“, находящ се на територията на, представлява озеленена площ за широко обществено ползване, предназначена за трайно задоволяване на обществени потребности от общинско значение, която се устройва и опазва и като защитена територия, предполагаща приложимостта и на режима за опазване и ползване на такива територии, уреден в ЗЗТ, и която представлява публична общинска собственост (чл. 61, ал. 2 и 4 и чл. 62, ал. 3 ЗУТ, чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗОС), а настилките между озеленените площи също са частта от територията на парка и общината чрез Столичния общински съвет като орган за управление на зелената система е длъжна да не допуска действия или бездействия, които водят до увреждане или унищожаване на настилките (чл. 2, ал. 1 и чл. 35, ал. 2, т. 2 от Наредба на СОС за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на).

Неоснователен е доводът на ответника, че процесното събитие не било точно и ясно описано в исковата молба. Ищцовата претенция е надлежно заявена, тъй като в исковата молба ясно е посочен механизмът на събитието, който се установява от показанията на свид. Ставрев, а именно, че докато вървяла със своя съпруг и тримесечното им бебе ищцата се спънала от неравните стълби, намиращи се при „Езерото с лилиите“ в Борисовата градина, в резултат на което получила процесните травми, констатирани в приложената към исковата молба медицинска документация и заключението на съдебно-медицинската експертиза. Съдът дава вяра на горните показания, че докато младото семейство се е разхождало в Борисовата градина, бащата е носил тримесечното им бебе, което вероятно можеше да пострада, ако е било носено от ищцата.

От показанията на свид. Ставрев, които съдът възприема като житейски логични и правдоподобни като съответстващи на останалите доказателства по делото, и от приложените болнични листове, обсъдени и в заключението на съдебно-медицинската експертиза, се установява, че на 01.04.2022 г., ищцата се разхождала със своя съпруг и тяхното бебе в процесния парк, до „Езерото с лилиите“, като при изкачване по стъпалата до същото езеро ищцата се спънала в стълбите и паднала на земята.

Видно от приетите по делото амбулаторни листове от 01.04.2022 г., 11.04.2022 г., 12.05.2022 г. и 16.05.2022 г., фактура и касова бележка от 01.04.2022 г., на 01.04.2022 г. на ищцата са причинени следните травматични увреждания – счупване на пета поредна ходилна кост на лявото стъпало, както и контузия (болка и оток) на лявото стъпало, което наложило поставяне на ортеза за глезенна става за период от 35 дни, както се потвърждава и от неоспореното от страните заключение на съдебно-медицинската експертиза (СМЕ), което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено.

Според вещото лице, изготвило СМЕ, установените травматични увреждания се дължат на въздействието върху лявото стъпало чрез огъване и натиск с или върху тъпи предмети, каквито са и повърхностите на стълби към процесното стълбище, и по време и начин могат да се получат при процесния инцидент – спъване и подхлъзване на ищцата по неравна стълбищна повърхност, с последващо падане върху стълбището, каквито са и изричните ищцови твърдения. От заключението на СМЕ се установява, че всички предписани от лекуващите лекари и закупени от ищцата ортопедични средства и медикаменти са били необходими за лечението и рехабилитацията на травмата.

Основен принцип в правото е, че всеки носи отговорност само за себе си и за своите деяния. Този принцип е без отклонения относно наказателната отговорност. Що се отнася до гражданската отговорност, по общо правило всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму (чл. 45 ЗЗД). Но законът допуска отклонение от това правило: този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа (чл. 49 ЗЗД). Съгласно разясненията, дадени в Постановление № 7 от 29.XII.1958 г. на ПВС, отговорността по чл. 49 ЗЗД е такава за чуждо противоправно и виновно деяние, с което е причинена вреда на пострадалия и има обезпечително-гаранционна функция.

Фактическият състав на обективната отговорност по чл. 49 ЗЗД включва следните кумулативни елементи: възлагане на работа на определено лице; противоправно действие или бездействие, извършено виновно от лицето при или по повод нейното изпълнение, в резултат на което са настъпили вреди за трето лице (Решение № 369 от 2.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 904/2010 г., III г. о.; ППВС № 7 от 29.XII.1958 г.).

При преценка на доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност се установява, че ответната община носи отговорност като собственик на настилките в процесния парк, който е длъжен да поддържа същите настилки, като е възложила поддръжката на съответни длъжностни лица, поради чието бездействие настилките в района на „Езерото с лилиите“ в Борисовата градина са били в такова неизправно състояние, че част от стъпалата на стълбището до същото езеро са били отчупени и съответно в такава степен неравни, че са довели до това ищцата да се спъне в стълбите и да падне на земята, в резултат на което е получила процесните травми. На следващо място, съдът кредитира като верни и ищцовите твърдения, че процесното стълбище е било покрито с непочистени листа, което се извежда именно от механизма на процесния инцидент и получените в резултат на него увреждания от ищцата. Дори и при противоположен фактически извод, съдът възприема механизма на събитието за категорично изводим от доказателствата по делото.

Общината е предприела действия по поддържане на процесния парк видно от приложената документация по възлагане на дейности в тази насока от дирекция „Зелена система“ при на изпълнителя „ОП Паркове и градски градини“, но това обстоятелство не може да освободи общината от отговорност за вреди, причинени в резултат на неправилно стопанисване на парка, в частност в областта на процесния инцидент, за което по делото липсват доказателства. Дори и да се приеме обратното, съдът приема, че в случая не е положена дължимата грижа от ответника. Установеното по делото увреждане на ищцата само по себе си доказва, че взетите мерки не са достатъчни, за да предотвратят настъпването на тези вреди.

Неотносими са оспорванията на ответника, че ищцата не потърсила управата или някой от служителите на парка, които могли да ѝ окажат незабавно съдействие след процесния инцидент, както и че ищцата представила снимка от мястото на инцидента, на която не се виждала рампата от дясната страна на стълбището. По делото е спорно дали ответникът е изпълнил задължението си да поддържа настилките в процесния парк в такова състояние, което да не създава опасност за живота и здравето на гражданите, използващи парка, каквато опасност в случая се е реализирала по отношение на ищцата с оглед липсата на поддръжка в безопасно състояние на настилките в областта на процесния инцидент.

Ищцата не е била длъжна да използва рампа на стълбищната площадка, дори и такава да е била налична, за което по делото липсват доказателства. На следващо

място, стълбите, през които са преминавали ищцата и нейното семейство не са се намирали в ограден участък, преминаването през който е било забранено поради поставени ограждения със забранителни знаци, за което по делото също липсват доказателства. Поради това е неоснователен доводът на ответника, че ищцата не е използвала предназначена за това рампа, след като по делото не се доказва нейното наличие, както и наличието на осигурена достъпна среда на територията на Борисовата градина от страна на ответника.

Предвид изложеното и разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ЗЗД, съгласно която обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, съдът намира, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 49 ЗЗД.

Видно от амбулаторен лист от 16.05.2022 г. от преглед при лекар специалист, извършен месец и половина след инцидента, ищцата е с несигурна походка без помощни средства, с оток и болка при допир в областта на контузията, като именно през този период от месец и половина ищцата е изпитвала силни болки, както твърди и свид. Ставрев. Макар и според вещото лице по делото да липсват данни за настъпили усложнения или затегнато протичане на травмата, поради което претърпяната травма не би следвало да даде отражение върху функцията на левия крак на ищцата, но в устното изложение при приемането на заключението вещото лице е посочило, че занапред счупеното място е по-податливо на последващи фрактури. Периодът на пълно възстановяване на функцията на левия крак на ищцата е около три месеца, както посочва вещото лице в заключението си и в устното изложение при неговото приемане. Според показанията на свид. Ставрев към момента на инцидента детето на ищцата е било кърмаче на три месеца. Същият свидетел заявява, че през горепосочения възстановителен период ищцата е била в невъзможност да приема болкоуспокояващи поради опасност при тяхното разтваряне същите да преминат в кърмата на ищцата, която през този период е кърмила своето дете, както и че кърмата на ищцата в резултат на стреса от процесния инцидент е намаляла, за което последно обстоятелство по делото липсват доказателства.

Претърпените от ищцата в причинна връзка с процесния инцидент неимуществени вреди безспорно се установяват от събраните по делото гласни доказателства и от заключението на СМЕ. При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди съдът следва да изхожда от критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно конкретните обективни обстоятелства, свързани с отражението на деянието върху личността и здравето на пострадалия. Такива обективни обстоятелства са характерът на увреждането, обстоятелствата, при които е настъпило, продължителност на лечението и възстановителния период, извършените медицински манипулации, допълнителните усложнения на здравето на пострадалия, причинените морални страдания, перспективата за пълно оздравяване и трайните последици, естеството и интензивността на отрицателните изживявания на пострадалия, общовъзприетото понятие за справедливост и общоикономическото състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Обезщетението за неимуществени вреди следва да се определи съвкупно като обезвреда за цялостните последици за здравето и претърпени от ищеца болки, отчитайки при определяне размера на обезщетението характера и степента на претърпените от ищцата травматични увреждания (т. 2 от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. и ППВС № 17 от 18.11.1963 г.).

С оглед броя, вида и тежестта на причинените на ищцата телесни увреждания, а

именно счупване на пета поредна ходилна кост, довела до имобилизация с глезенна ортеза за период от около един месец, причинените болки и страдания – оток на лявото стъпало, трудното придвижване и невъзможността за самостоятелно обслужване, преживеният стрес и безпокойство, продължителността на възстановителния период на ищцата – около три месеца, за което възстановяване по делото липсват доказателства да е протекло по-трудно и болезнено от средностатистическото възстановяване в сходни случаи, за което и вещото лице по СМЕ не прави подобен извод, интензитета на страданията на ищцата, свързани допълнително с по-силни болки поради невъзможността ищцата да приема болкоуспокояващи, констатираното от вещото лице пълно възстановяване на ищцата и липсата на трайни отрицателни последици за нейното здраве, възрастта на ищцата към датата на деликта, общественото и социалното ѝ положение, имайки предвид, че ищцата понастоящем е в сравнително млада възраст, която ѝ позволява да е житейски активна и напълно трудоспособна, предявеният иск се явява основателен до размера от 3 500 лв., който размер би удовлетворил обществените критерии за справедливост, заложен в чл. 52 ЗЗД, при съществуващите в страната обществено-икономически условия към датата на деликта и конкретните доказани по делото обстоятелства и до който размер искът следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен, имайки предвид и че ответникът не оспорва размера на претендираната обезвреда.

По разноските

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата има право на разноски съобразно уважения размер на иска от 1 015 лв. за държавна такса, депозит за СМЕ и адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част на иска от 30 лв. за юрисконсултско възнаграждение при определен размер на същото възнаграждение от 100 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, ЕИК: ..., адрес: гр. София, ... да заплати на Г. Г. Г., ЕГН:, адрес: ..., сумата от 3 500 лв., предявена като частичен иск от обща сума в размер на 15 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие от падане поради неравна настилка на стълби в парк „Княз Борисова градина“ в гр. София и непочистване на същите от паднали листа, ведно със законната лихва от 18.08.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иск за разликата над 3 500 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв., предявен като частичен иск от общата сума от 15 000 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ЕИК: ..., адрес: гр. София, ... да заплати на Г. Г. Г., ЕГН:, адрес: ... на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1 015 лв. - разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Г. Г. Г., ЕГН:, адрес: ... да заплати на, ЕИК: ..., адрес: гр. София, ... сумата от 30 лв. - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен

срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____